

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. Велико Търново , 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО в публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Христо Томов
Членове:	Йордан Воденичаров Ирена Колева

при участието на секретаря Валентина В. Чаушева
като разгледа докладваното от Ирена Колева Въззивно гражданско дело № 20214100500219 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на П. Ц. Т., лично и чрез назначения му процесуален представител – адвокат Д.Д., против Решение № 183/16.07.2020г. по гр.дело № 1908/2019г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица, с което първоинстанционният съд се е произнесъл по иск, предявен от Т. против "Б.С"ЕООД и СТ. ИВ. СТ. с правно основание чл.213 ал.2 КТ – обезщетение при незаконно недопускане до работа. С обжалваното решение съдът е осъдил ответното дружество да заплати на ищеца сума в размер на 666.67 лв., представляваща брутен размер на обезщетението за периода, през който незаконно не е допускан до работа, докато трае изпълнението на ТПО, считано от 01.10.2019г. до 06.11.2019г. включително, ведно със законната лихва върху тази сума от датата на подаване на ИМ 14.01.2020г. до окончателното изплащане, като е отхвърлил иска в останалата му част до пълния предявен размер от 671.96 лв. и срещу ответника СТ. ИВ. СТ. за солидарното му осъждане ведно с ответното дружество да заплати претендираното обезщетение. Жалбоподателят счита, че решението е неправилно, тъй като периодът, за който му е присъдено обезщетение по чл.213 ал.2 от КТ следва да бъде по-дълъг – до допускането му до работното място, а размерът на обезщетението не е съобразен с подписани от него документи при работодателя относно БТВ, което възлизало на сумата около 1 300 лв. Счита, че обжалваното решение е неправилно и в частта, в която е отхвърлен предявения от него срещу втория ответник иск, който фактически не го е допуснал до работното му място. Прави искане за отмяна на постановеното от ГОРС решение и вместо него постановяване на

друго, с което му бъде присъдено обезщетение за времето от 01.10.2019г. до датата, на която е бил допуснат до работното си място и в по-висок размер, съобразен с подписаните от него документи през м.октомври 2019г. за БТВ в размер на около 1 300 лв.

В срока по чл.263 ал.1 ГПК ответните страни са подали отговори на въззивната жалба, в които са заели становище за нейната неоснователност.

Срещу първоинстанционното решение, в частта, в която е уважена исковата претенция, в срок е постъпила въззивна жалба от "Б.С"ЕООД. Оплакванията на жалбоподателя са, че същото е постановено без да е извършен подробен анализ на събраните доказателства, довело до формулирането на неправилни правни изводи. Прави искане за отмяна на решението в обжалваната част и постановяване на друго, с които исковата претенция бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор на въззивната жалба, подадена от "Б.С"ЕООД, от насрещната страна, в която същата заема становище за неоснователност на наведените в нея оплаквания срещу първоинстанционното решение в обжалваната част.

В хода на проведеното съдебно заседание страните поддържат подадените от тях въззивни жалби и направените с тях искания, както и изразените в писмен вид позиции по спора, съответно жалбоподателят Т. – в представена писмена защита. Жалбоподателят "Б.С"ЕООД прави искане за присъждане на разноски съгласно представен списък по чл.80 ГПК.

Правото на обжалване предпоставя интерес от обжалването. Подадената от П. Ц. Т. въззивна жалба срещу решението в частта, в която е уважена исковата му претенция, е процесуално недопустима, доколкото не е налице интерес от атакуване на първоинстанционния съдебен акт в тази част. Изложените в нея оплаквания за друг период на незаконното му недопускане до работа от страна на ответниците, съответно по-голям размер на следващото му се обезщетение за това, различен от заявления с предявения иск, са ирелевантни, доколкото такъв иск в процеса не е предявен /не може и тепърва да бъде предявен пред въззивната инстанция/. В останалата си част /срещу решението в частта, в която е отхвърлена исковата претенция/ жалбата е допустима, като подадена в законоустановения срок и от надлежна страна, при наличие на интерес от обжалването, поради което подлежи на разглеждане.

Въззивната жалба на "Б.С"ЕООД е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, от легитимирана страна, против обжалваем съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да се разгледа по същество.

Съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК въззивният съд следва да извърши служебна проверка относно валидността и допустимостта на обжалваното решение. Съдът намира, че съдебният акт не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановен е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, изготвен е в писмена форма, подписан е и е разбираем. Не са налице и процесуални нарушения, обуславящи неговата недопустимост.

За да се произнесе по спора, настоящият съдебен състав намира следното:

Производството пред Районен съд-Горна Оряховица е била образувано по искова молба на П. Ц. Т. срещу "Б.С"ЕООД и СТ. ИВ. СТ., в която са изложени твърдения за наличието на трудово правоотношение между ищеца и дружеството-ответника, считано от

27.12.2018г., по силата на което първият заемал длъжността „сътрудник охрана“ на обект – Териториално звено В 28130 – град С както и че същото е било прекратено със заповед на работодателя на основание чл.328 ал.1 т.10б от КТ, считано от 07.11.2019г. Посочено е, че преди прекратяването му, за времето от 01.10.2019г. до 06.11.2019г. ищецът не бил допускан незаконно до работа – да премине през бариерата на пропускателния пункт и да отиде до охранителния пост, за да изпълнява трудовите си задължения, като фактически тези действия били извършени от втория ответник. Поради това е поискал присъждането на обезщетение за времето, през което не е бил допускан незаконно до работа, в размер на 671.96 лв. /брутен размер/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане.

В срока по чл.131 ГПК ответното дружество е подало писмен отговор на ИМ, в която не е оспорило изложените в ИМ фактически твърдения, с изключение на твърдението, че недопускането на ищеца до работа в процесния период е било незаконно. Изложил е, че трудовото правоотношение с ищеца е възникнало поради сключен между "Б.С"ЕООД и Съвместно командване на силите, след проведена по реда на ЗОП процедура, договор № Д СКС 25-8/02.11.2018г. с предмет – охранителни услуги за нуждите на военни формирования – крайни потребители от състава на Съвместното командване на силите по обособена позиция № 3 „О“, включващи денонощна въоръжена охрана със служители на изпълнителя, охрана на имущество на военните формирования, охрана на обекти от стационарни, подвижни и стационарно-подвижни постове, осигуряване на пропускателен режим, наблюдение на пожарната обстановка и реагиране при извънредни обстоятелства. Посочило е, че в тази връзка при постъпване на работа ищецът е представил притежавано от него удостоверение за завършен курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, необходимо съгласно чл.58 от ЗОБВВПС за снабдяване с разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси за него, каквото към този момент не е притежавал, а е необходимо за осъществяваната трудовата функция. Изложило е, че след предприемане на необходимите действия за издаване на такова разрешение на служители на дружеството, между които и ищецът, в края на м.септември 2019г. дружеството било уведомено от съответното РУ, че издаването на разрешително на ищеца за носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси ще бъде отказано, поради което последният не бил включван в графици за дежурства, а на 07.10.2019г. му било връчено предизвестие за прекратяване на трудовия договор.

За да уважи исковата претенция в посочения в обжалваното решение размер, районният съд е приел, че недопускането до работа на ищеца е незаконно, тъй като е извършено в нарушение на основното задължение на работодателя да осигури на работника нормални условия за изпълнение на работата по ТПО. Освен това нито в трудовия договор, нито в длъжностната характеристика на ищеца било въведено от работодателя изискване ищецът да притежава разрешително за носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, както и че липсвало постигнато съгласие между страните, че ТПО между тях било установено именно във връзка с изпълнение на сключения между "Б.С"ЕООД и Съвместно командване на силите договор. Съобразявайки размера на БТВ на ищеца /666.67 лв./, установен с представените по делото ведомост и фишове за РЗ, както и неоспореното от страните заключение на вещото лице, съдът е присъдил обезщетение в размер на 560 лв. за времето от 01.10.2019г. до 31.10.2019г. и в размер на 106.67 лв. за времето от 01.11.2019г. до 06.11.2019г.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, в съответствие с предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, намира следното:

Въз основа на събраните по делото гласни и писмени доказателства, районният съд е

установил правилно и пълно фактическата обстановка и по нея не се спори, поради което съдът не намира за нужно да я преповтаря.

Обезщетението по чл.213 ал.2 КТ се дължи при последващо неправомерно недопускане до работата, за изпълнението на която е сключен трудовият договор, през времето докато трае изпълнението на трудовото правоотношение. Недопускането се изразява във фактическо лишаване от възможността работникът или служителът да престира своя труд, като той следва да е положил необходимите и достатъчни усилия за това престиране, като най-малкото е да се е явявал на работа, полагайки усилия да положи труд. Това недопускане до работа трябва да е незаконно.

В случая е по делото е безспорно, че през исковия период между страните е съществувало трудово правоотношение, че ищецът не е бил допускан до работното си място, за да изпълнява поетите по трудовия договор задължения съгласно заеманата от него длъжност „сътрудник охрана“, въпреки явяването си и демонстрираното от него намерение да изпълнява трудовите си функции. Не се спори и факта на недопускането му до работа от страна на работодателя и фактически от страна на втория ответник. Спорен между страните е сведен до въпроса неправомерно ли ищецът не е бил допускан до работа или не.

Събраните по делото писмени доказателства, а и този факт не е спорен по делото, установяват по категоричен начин, че в процесния период ищецът е изпълнявал трудовите си задължения по охрана на обект В 28130 – град С. Не се спори между страните и се установява от сключения между "Б.С"ЕООД и Съвместно командване на силите договор за "О", че един от възложените с него обекти за охрана е именно посоченото В в град С /чл.7 ал.3 т.9 от него/. Събраните гласни доказателства също установяват, че именно сключването на този договор и поетите с него задължения от изпълнителя са наложили набирането на работници по охрана, между които и ищецът, на които било предоставяно служебно оръжие във връзка с изпълнение на трудовите им задължения при пропускането им в охранявания обект. Съгласно уговореното между страните по договора, охранителните услуги следвало да бъдат извършвани от служители на изпълнителя /"Б.С"ЕООД/ - охранители, въоръжени с дългоцевно огнестрелно оръжие с гладкостенна цев и/или късоцевно огнестрелно оръжие при спазване императивните разпоредби на Закона за частната охранителна дейност. Съгласно чл.6 ал.1 от този закон, частната охранителна дейност се осъществява с невъоръжена или въоръжена охрана. Тъй като в случая, видно от събраните писмени и гласни доказателства, осъществяваната охрана на обекта е била въоръжена, то чл.6 ал.2 ЗЧОД поставя изискване да бъде спазен Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Съгласно изискванията на последния /чл.81/, лицата, осъществяващи въоръжена охрана следва да притежават разрешително за носене и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси. Следователно, щом като осъществяваната от ищеца трудова функция е свързана с въоръжена охрана на процесния обект и същият не е притежавал разрешение за носене и употреба на оръжие съгласно императивните разпоредби на Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия, то недопускането му до работа е в съответствие със закона. Ето защо, предявеният от него иск срещу "Б.С"ЕООД и СТ. ИВ. СТ. се явява изцяло неоснователен и недоказан.

По изложените съображения, поради несъвпадане изводите на настоящия състав с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение в частта, в която е уважена исковата претенция следва да бъде отменено, като неправилно. Вместо него следва да бъде постановено друго, с което същата бъде отхвърлена, като неоснователна и недоказана. С оглед неоснователността на главния иск за заплащане на обезщетение, неоснователен е и акцесорният иск за заплащане на законната лихва за забава върху него. В останалата част, в която е отхвърлена исковата претенция на П. Ц. Т. срещу "Б.С"ЕООД за сумата над 666.67

лв. до пълния предявен размер от 671.96 лв. и срещу ответника СТ. ИВ. СТ., обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход, на основание чл.78 ал.3 ГПК, в тежест на жалбоподателя П. Ц. Т. са направените от насрещната страна разноски във въззивното производство за заплатена държавна такса в размер на 25 лв. и за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 250 лв. Претенцията на ответната страна за присъждане на сторените разноски в първоинстанционното производство за адвокатско възнаграждение е неоснователна, доколкото липсват данни договореното възнаграждение да е реално заплатено от страна на дружеството.

Водим от горното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Великотърновският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ подадената от П. Ц. Т., ЕГН *****, с адрес град С ул.“С“ № 7, ет.3, ап.7, лично и чрез назначения му процесуален представител – адвокат Д.Д., въззивна жалба против Решение № 183/16.07.2020г. по гр.дело № 1908/2019г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица в частта, в която е уважен предявения от него срещу "Б.С"ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление град София, район Н, ул.“С“ № ..., иск с правно основание чл.213 ал.2 КТ, като недопустима и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото в тази част.

ОТМЕНЯ Решение № 183/16.07.2020г. по гр.дело № 1908/2019г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица в обжалваната от "Б.С"ЕООД част, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. Ц. Т., ЕГН *****, с адрес град С ул.“С“ № 7, ет.3, ап.7 срещу "Б.С"ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление град София, район Н, ул.“С“ № ..., иск с правно основание чл.213 ал.2 КТ за заплащане на сума в размер на 666.67 /шест стотин шестдесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки/ лв., представляваща обезщетение за времето, през което незаконно не е допускан до работа, докато трае изпълнението на трудовото правоотношение, считано от 01.10.2019г. до 06.11.2019г. включително, ведно със законна лихва от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН**.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 183/16.07.2020г. по гр.дело № 1908/2019г. по описа на Районен съд-Горна Оряховица в останалата му част.

ОСЪЖДА П. Ц. Т., ЕГН *****, с адрес град С ул.“С“ № 7, ет.3, ап.7 да заплати на "Б.С"ЕООД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление град София, район Н, ул.“С“ № ..., направените във въззивното производство разноски – в размер на 25.00 /двадесет и пет/ лв. за заплатена държавна такса и в размер на 250.00 /двеста и петдесет/ лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____